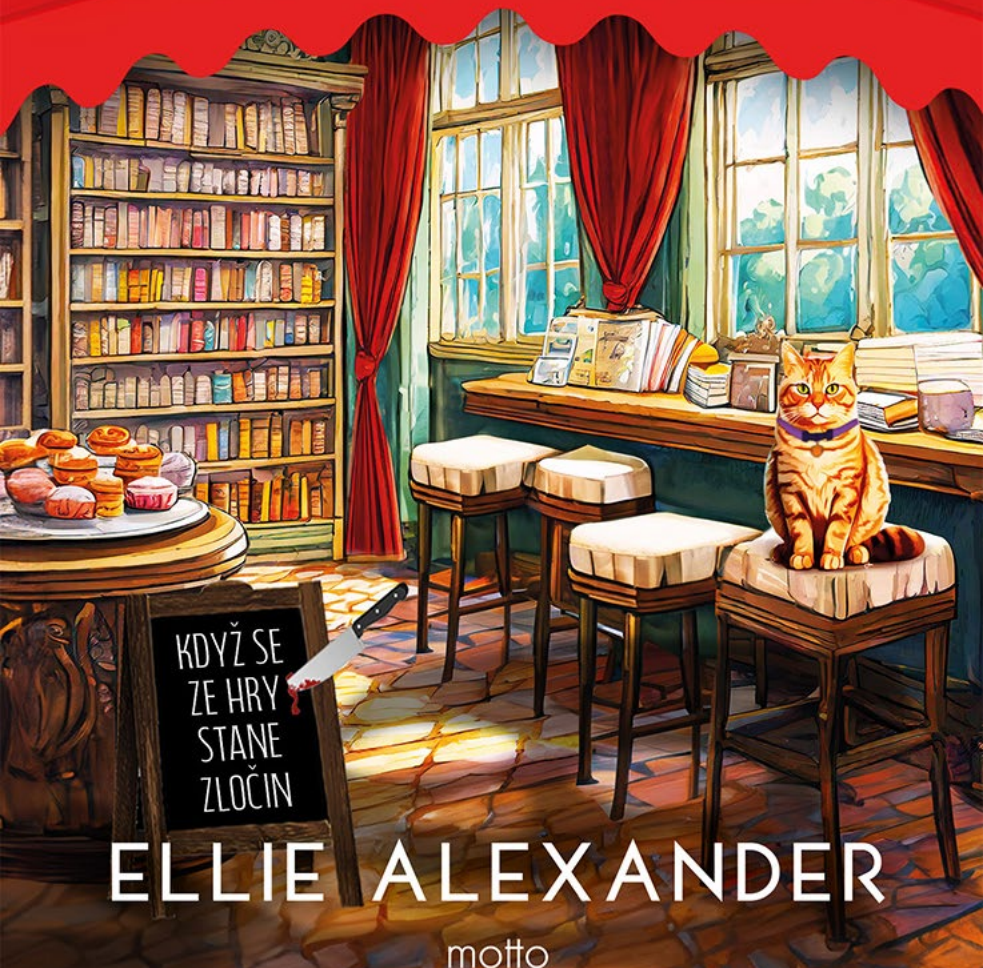

VRAŽDA V KNIHKUPECTVÍ

DETEKTIVKY Z REDWOOD GROVE

ELLIE ALEXANDER

motto

Vražda v knihkupectví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Marcela Nejdlá
Vražda v knihkupectví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VRAŽDA V KNIHKUPECTVÍ

DETEKTIVKY Z REDWOOD GROVE

ELLIE ALEXANDER

motto

Všem knihkupectvím.

Děkuju, že spojujete knihy a čtenáře,
jste bezpečným útočištěm pro milovníky knih
a udržujete čtení naživu.

KAPITOLA PRVNÍ

Vyrovnat se s vraždou kamarádky je hodně těžká věc. Sama ani nevím, kdy se touha po spravedlnosti, potřeba napravit křivdu změnila v posedlost. Neměla jsem tušení, ale byla to otázka, nad kterou jsem přemýšlela už roky. Přesněji řečeno od toho osudného červnového odpoledne, kdy byl kampus plný rozkvetlých keřů, růží v barvách sorbetu a příslibu všeho, co má přijít.

Den, který se opakoval znovu a znovu jako text otravné písničky, co vám uvízne v hlavě. Den, kdy Scarlet zemřela.

„Annie, Annie, slyšíš mě?“

Soustředěně jsem zírala na obrazovku notebooku, ale najednou jsem koutkem oka zachytila pohyb a srdce mi vyletělo až do krku. Tíše jsem vyjekla, otočila se a uviděla ve dveřích kanceláře Fletchera.

„Promiň, nechtěl jsem tě vylekat!“ Došel blíž ke stolu, s omluvným úsměvem se zastavil a pohledem zabloudil k počítači.

„V pohodě.“ Zavřela jsem notebook a Scarletina usměvavá tvář zmizela z obrazovky stejně rychle jako v reálném životě. Nevěděla jsem, co mě tentokrát přimělo otevřít

soubor s informacemi o její smrti, ale asi bylo dobře, že mě Fletcher vyrušil ze zamyšlení. Procházení rozsáhlých tabulek, kam jsem zaznamenávala každý detail a stopu, co jsem kdy ohledně Scarletiny vraždy našla, nepatřilo zrovna ke zdravým posedlostem. Strávila jsem skoro deset let mžouráním na sloupečky excelu a pořád jsem nebyla pravdě o nic blíž. Nejhorší bylo, že pokaždé, když jsem otevřela notebook, jako bych očekávala, že právě dnes objevím další důkaz, něco, cokoliv a pravda se odhalí. Samozřejmě dnes to nebylo.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, otočila se k Fletcherovi a strčila notebook do tašky. Doufala jsem, že obrazovku neviděl. Nechtěla jsem mluvit o Scarlet a Fletcher byl přesně ten typ milého kluka, který by se zeptal.

Můj kolega byl o pár let starší než já, vysoký, štíhlý, s oblibou nosil tvídové obleky, i přes naše mírné severokaliifornské klima. Skvěle by zapadl do edwardiánské Anglie, ale alespoň našel své poslání v Secret Bookcase. Kdykoliv si nějaký zákazník kupoval *Psa baskervillského* nebo *Studii v šarlatové*, Fletcher mu dal kompletní přednášku o životě sira Arthura Conana Doylea. Vysvětlil mu, že Doyle původně studoval medicínu a že se tato znalost promítla do jeho románů v podobě Sherlockova pomocníka, doktora Watsona. Nebo zapáleně popisoval Doyleův zájem o spiritualismus a paranormální jevy a to, jak se jeho fascinace médii a seancemi promítla do jeho psaní. Mluvil o něm s takovým nadšením, že jsem občas musela zasáhnout, aby náš zákazník vůbec mohl odejít. Většinou však Fletcherovy rozsáhlé vědomosti a obdiv k Sherlockovi vedly návštěvníky k tomu, že

se o několik dní později vraceli pro další doporučení. Měl neobyčejný talent spojovat každý román se správným čtenářem, což byla výjimečná schopnost, kterou jsem velmi obdivovala.

Fletcher si upravil motýlka s pepito vzorem a ukázal ke schodišti. „Přišla ta autorka kvůli autogramiádě.“

„Už?“ Podívala jsem se na hodiny na zdi nad prohýbajícími se policemi s knihami, nacpanými stovkami zaprášených signálních výtisků a pak jsem se v duchu už po sté pokárala. Baterie v hodinách byla stejně stará jako Secret Bookcase a ručičky hodin stále ukazovaly devět hodin. „Vždyť má přijít až v pět.“

„Je pět patnáct,“ poklepal si Fletcher na zápěstí. „Jsi tady zavřená už přes tři hodiny.“

Opravdu? „Sakra.“ Vyskočila jsem. Kdykoliv jsem se vracela k vraždě Scarlet, hodiny se vypařovaly jako kapky deště v horkém červencovém odpoledni. Jak to, že už je čas na autogramiádu?

„Promiň, ztratila jsem pojem o čase.“ Uhladila jsem si pomačkanou sukni, vklouzla do pantoflí a otočila se ke zlatému zrcadlu visícímu nad stolem. Z culíku mi trčely pramínky vlasů, výsledek mého zlozvyku pohrávat si s vlasy, když jsem nervózní. Nedařilo se mi to odnaučit. Uhladila jsem si je a upravila si krátký culík. Červeno-hnědé vlasy s přirozenými kaštanovými odlesky obvykle ladí k mé pleti, ale po hodinách strávených před zářícím monitorem byl můj obličej bledý a jako bez života. Štípla jsem se do tváří, abych pod pihami probudila trochu života.

„Mám špatné zprávy, Annie. Nikdo tam není,“ vzdychl Fletcher, ušklíbl se a nohou zapřel dveře, aby zůstaly otevřené. „Je to beznadějně.“

Vzdychla jsem. „Na tom není nic nového.“ Když mi Henry Christie před osmi lety nabídl práci knihkupkyně a koordinátorky akcí v Secret Bookcase, hned jsem po tom skočila. Plánovala jsem, že se ponořím do stovek detektivních románů, schovám se v jejich zatuchlých, zažloutlých stránkách a pokusím se zapomenout na tragédii z minulosti, což se mi v podstatě podařilo. Jen jsem si nikdy nepředstavovala, že tu budu ještě téměř o deset let později. Ne že bych litovala jediného okamžiku stráveného v tomhle malém městečku. Zamilovala jsem si ho. Redwood Grove se sluncem zalitými kalifornskými léty, vysokými eukalypty a vavřínovými stromy i neuvěřitelně laskavou komunitou přátel a sousedů mě přijalo s otevřenou náručí a stalo se mým domovem.

Poslední dobou jsem však přemýšlela o tom, co se mi v životě podařilo. Odpověď byla jasná. *Moc toho není*. Byla jsem nadšená z autorských akcí, ale i já jsem si musela přiznat, že pomalu a bolestivě umírají, krvácí tisíce drobnými řeznými ranami. Nabízela jsem občerstvení a víno, speciální slevy a organizovala besedy se známými autory, ale musela jsem se smířit s realitou: butikové knihkupectví inspirované detektivkami Agathy Christie v malém městečku Redwood Grove v Kalifornii, daleko od turistických tras, nebylo zrovna magnetem na lidi. Čtenáři mají v dnešní době mnoho jiných rozptýlení a dny velkorysých knižních festivalů jsou pryč. Pokud s Fletcherem nepůjdeme na

nápad, jak vdechnout nový život specializovanému knihkupectví, které oba tak milujeme, naše dny jsou sečteny.

Z té myšlenky se mi udělalo zle. Cítila jsem závazek i vůči Henrymu, který pro nás byl víc než jen šéfem. To on vytvořil tohle jedinečné místo. Musí existovat něco, cokoliv, co bychom mohli udělat, abychom přilákali více zákazníků.

„No, drž mi palce,“ pronesla jsem, zuby stiskla spodní ret a zkřížila prsty. „Někdo určitě přijde, ne?“

Fletcher se zhoupnul na patách a předstíral, že mě s nově objeveným zájmem studuje. „Jak by řekl Sherlock, bohužel, má drahá Annie, obávám se, že tento závěr je velmi mylný.“

„Já vím, nepřipomínej mi to.“ Zkřivila jsem rty a setřela si šmouhu z brýlí. „Něco vymyslím. Pokud bude třeba, přivedu lidi z ulice.“

Schody jsem brala po dvou. Když jsem probíhala kolem zarámovaných obálek starých knih od Agathy Christie lemuujících dřevem obložené stěny, podlaha zavržala. Secret Bookcase potřebovalo příliv zákazníků. Jaká škoda, že tohle osobité kouzlo zažívá tak málo milovníků knih.

Henry strávil desítky let přeměnou starého panského sídla na ráj pro milovníky detektivek. Pracovna byla tichým, izolovaným prostorem s krbem a starožitným psacím stolem, který obvykle obsazovali začínající spisovatelé nebo univerzitní studenti, kteří zde trávili hodiny a hodiny popíjením velkého množství kávy a bušením do klávesnice. Obývací pokoj nabízel povzbudivé knihy, různé druhy čajů a svíčky, což spolu s pohodlnými křesly a květinovými

tapetami připomínalo dům slečny Marplové v St. Mary Mead. Fanoušci Poirota, slavného detektiva proslulého smyslem pro detail, rádi trávili čas v salonku, který zachycoval atmosféru art deco. Pro čtenáře romantiky tu byl Koutek Mary Westmacottové, pro děti zašívárna se stanem a dětskými publikacemi ve stylu klasické anglické knihovny. Mým oblíbeným místem byla terasa, venkovní patio s bohatě rostoucími květinami v květináčích a prosluněnými lavičkami.

Mohli jste strávit hodiny blouděním z místnosti do místnosti, ztrácet se mezi regály, objevovat vzácné výtisky knih, které jsou jinde už dávno vyprodané, a přitom se jen tak mimochodem seznámit s Henryho rozsáhlou sbírkou detektivek.

Vyběhla jsem po schodech, které před sto lety sloužily služebnictvu, a vrazila do haly. Proběhla jsem kolem pokladny a pospíchala za autorkou, čekající za pódiem v původním tanečním sálu, který jsme vyhradili pro akce a autogramiády. Henry zachoval parkety a mátově zelené stěny se zlacenými ozdobami a ručně malovanými nástěnnými malbami. Obrovská oblouková okna se složitými vitrážovými vzory a obrovskými křišťálovými lustry zaplavovala místnost světlem.

Obvykle jsem tuhle elegantní místnost měla ráda, ale teď jsem se dokázala soustředit jen na padesát prázdných židlí postavených v úhledných řadách, čekajících na obsazení. Rozhlédla jsem se kolem v naději, že tam bude pár zákazníků, které bych mohla povzbudit, aby zaujali místa, jenže v obchodě bylo hrobové ticho.

„Vítejte, jsem Annie Murrayová,“ usmála jsem se na autorku a podala jí na pozdrav ruku, která se mi potila nervozitou. „Moc děkuju, že jste přijela. Jsme nadšení, že vás tu můžeme přivítat. Věřím, že za chvílku bude plno.“ Nemohla jsem uvěřit, že tomu tak není. Akci jsem už několik týdnů propagovala na sociálních sítích, v letácích po celém městě a v článcích v místním deníku Redwood Grove Gazette. Vzhledem k autorčině rozsáhlé bibliografii jsem byla přesvědčená, že bude plno. No, plno zrovna ne, ale nikdy by mě nenapadlo, že se neukáže vůbec nikdo.

Spisovatelka se usmála.

„Půjdu tu besedu oznámit přes rozhlas.“ Slova mi splývala, což byl můj obvyklý tik. Musela jsem to napravit.

„Můžu vám mezitím něco přinést? Vodu? Kávu? Sklenku vína? Něco silnějšího?“

Zavrtěla hlavou a mávla rukou směrem k prázdnému sálu. „Beseda? S kým?“

Kousla jsem se do tváře a zoufale se snažila vymyslet, jak situaci zachráním.

„Jsem si jistá, že se čtenáři postupně objeví,“ mlela jsem. „Ve všedních dnech je to těžké, lidé jsou v práci. Váš nakladatel se zmínil, že večer odlétáte do San Franciska. Opravdu si vážíme toho, že jste se u nás zastavila. Mám pro vás spoustu předobjednávek k podepsání. Ještě připravím víno a sušenky, to zákazníci vždycky přiláká.“

„Nenamáhejte se, není to vaše vina,“ odpověděla a posadila se do první řady. „Neděje se to jen u vás. Moje autogramiády v knihkupectvích měly během celého turné nízkou návštěvnost. Jste jeden z mála specializovaných obchodů

s detektivkami, co zbývá, a jak to tak vypadá, zřejmě vám to dlouho nevydrží.“

Nemýlila se. Liam Donovan, majitel hospody U Jelení hlavy na rohu ulice, neustále naléhal na Henryho, ať mu obchod prodá, aby sem mohl přestěhovat svou hospodu a přeměnit ji na plnohodnotnou restauraci s ubytováním v patře. Henry se tomu bránil, ale jak dlouho ještě? Nikdy by nepřiznal, že má obavy, ale člověk nemusí být zkušený detektiv, aby si všiml jeho dlouhých povzdechů při kontrole denních tržeb nebo toho, jak mu poklesávala ramena, když bylo knihkupectví celé hodiny prázdné.

Snažila jsem se potlačit vířící nervozitu. Jen jsem si přála, aby existovalo něco, co bych mohla udělat, abych situaci změnila.

„Dnes chce každý něco navíc,“ pokračovala autorka a zněla pochopitelně podrážděně. „Pohlující zážitek. Víno k četbě, dárky, podcasty. Je to nekonečné. Věřila byste, že mi moje redaktorka navrhla, ať napíšu interaktivní detektivku, kterou by čtenáři sami řešili? Dokážete si to představit? Jako bych věděla něco o marketingu. Napsala jsem knihu, copak to nestačí?“

Nebyla jsem si jistá, jestli to je řečnická otázka.

„Mělo by to stačit,“ souhlasila jsem a snažila se jí věnovat soucitný úsměv. „V dnešní době je kolem tolik rozptýlení, je těžké se prosadit, ale je to dobrý nápad.“ Vyšetřování záhady znělo jako zhmotnění mých dětských snů. V hlavě se mi začal líhnout nápad. Co když na tom něco je? Mohli bychom interaktivní detektivkou, kterou by museli čtenáři vyřešit, přilákat do obchodu více zákazníků?

Co třeba ukryt stopy v různých místnostech nebo za tajnou knihovnou v obývacím pokoji! Vzrušením jsem se chvěla. Moje představivost jela naplno.

„Píšu knihy! Nedělám triky,“ odsekla spisovatelka a ostře rozhovor ukončila.

„Jasně,“ přikývla jsem. „Půjdu ohlásit besedu a přivést nějaké čtenáře.“

Podařilo se mi sehnat tři nesmělé zákazníky, kteří zaplnili místa pod příslibem velké slevy na nákup. Byl to propadák, ale ta autorčina poznámka mi nešla z hlavy.

Zatímco jsem přemýšlela o jejím nápadu, nohou jsem poklepávala o podlahu. Jestliže chci Secret Bookcase zachránit, potřebujeme něco nového. Něco originálního.

Chardonnay a sušenky nestačí!

Jakmile se můj mozek zaměří na nějakou hádanku, musí ji vyřešit, ať už to dopadne jakkoliv. To byl jeden z mnoha důvodů, proč jsem nemohla nechat vraždu Scarlet být. Teď přede mnou stála nová výzva a hlavou mi vířily nápady, jak ji vyřešit. Dokážu uspořádat velkolepou akci, abych zachránila knihkupectví a pomohla tak zachovat kouzlo Redwood Grove?

KAPITOLA DRUHÁ

Když jsme uklidili židle a naskládali podepsané výtisky do výlohy, nalila jsem nám dvě skleničky z přichystaného a nedotčeného vína a mávla na Fletchera.

Usmál se na mě a vzal si sklenku. „Připíjíme na něco, Annie? Protože si nemyslím, že by tahle událost zasloužila oslavu.“

Zavrtěla jsem hlavou a uznala, že to byla katastrofa. Ještě že Henry dnes večer nepracoval a neviděl to.

„Dnešek byl propadák, ale přivedlo mě to na nápad... Milujeme tohle knihkupectví. Musíme něco udělat, abychom ho zachránili. Souhlasíš, vid’?“

„Nevím, jestli se mi líbí slovo ‚my‘.“ Zakroužil sklenkou s vínem, prohlédl si ji, jako by se připravoval na someliérskou zkoušku, a mrkl na mě. „Ne, žerty stranou, udělám cokoli, co bude nutné, abych si udržel místo. Jaký máš plán?“

Poklepala jsem si prstem na spánek a snažila se něco vymyslet. „Můj mozek pracuje na plné obrátky. Musí to být něco většího.“ Pohledem jsem přejela po prázdném sále. Secret Bookcase není obyčejné knihkupectví. Spíš místo,

kde ožívají příběhy. A to stojí za návštěvu! Čtenáři by měli být schoulení na měkkých lavicích vedle obrovských oken a kochat se idylickým výhledem na travnaté pole kolem domu.

„Máš na mysli něco intelektuálnějšího? Přednášky o Sherlockovi nebo klasické literatuře? Rád ti s tím pomůžu.“

Pod jednou z čalouněných židlí objevil odhozený papírový ubrousek. Zvedl ho jen špičkami prstů, jako by držel radioaktivní odpad, a hodil ho do koše.

„Musí to být něco jedinečného, zaměřeného i na mladší čtenáře.“ Dopila jsem poslední doušek vína a pomohla Fletcherovi odnést nepoužité rozkládací židle do skladu.

„Autorka zmínila, že jí redaktorka navrhla, aby vymyslela nějaký fígl, který přiláká čtenáře na autogramiádu. To je přesně to, co potřebujeme. Fígl!“

„Představím ti věšák na kabáty v hale, ten je taky samý fígl.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To je dost špatné i na tebe.“

„Dobrá, tak jak to vidíš, Annie? Noc je ještě mladá. Pokračujeme dál?“ zeptal se Fletcher. „Navrhnul bych Dobrou myšlenku, ale dneska mají zavřeno, tak to musí být Jelení hlava.“ Snažil se znít nenuceně, ale jeho dychtivé oči prozrazovaly, že je osamělý a touží po společnosti.

S Fletcherem jsem se znala už dlouho a obdivovala jsem jeho záliby, jako například obrovskou sbírku sherlockovských předmětů, které zabíraly polovinu naší společné kanceláře. Jenže po celém dni, který jsme spolu v knihkupectví strávili, jsem si od něj potřebovala odpočinout. Nešlo o to, že bych s ním byla nerada, jenže on dokázal

strávit třeba i hodinu přednáškou o letech sira Arthura Conana Doylea na Lékařské fakultě Univerzity v Edinburghu. Nebyla jsem si jistá, jestli na to mám ještě dost energie. Ale pokud šlo o posedlosti, nebyla jsem na tom o moc lépe, a navíc bylo potřeba probrat plán, jak zachránit knihkupectví.

„Jasně, ale mám čas jen na rychlý drink. Slíbila jsem Mie, že se s ní sejdu na večeri.“

„Tak tedy drink.“ Roztáhl ruce, jako by mi rozprostíral červený koberec.

Zamkli jsme knihkupectví a vykročili po šterkové cestě od domu směrem k náměstí. Jedním z důvodů, proč se zákazníci do Secret Bookcase nehrnuli, bylo jeho umístění. Sídlo stálo na konci jednosměrné cesty. Úhledné knihomolské cedule zapíchnuté u brány nasměrovaly čtenáře k nám, ale nestačily na to, aby přilákaly turisty z Cedar Avenue, hlavní ulice protínající město.

Zapadající slunce osvětlovalo červené střechy a dodávalo domům lemujícím náměstí ohnivý odstín. Jako vždycky mi krása města vyrazila dech a znovu mi připomněla, jak moc tohle místo miluju. Nemohla jsem opustit Redwood Grove. Kam jinam bych šla?

Ještě když jsme se blížili k Jelení hlavě na okraji náměstí, tak jsem nad tím přemítala. Hospoda byla ve dvoupatrové cihlové budově natřené bílou barvou, záměrně odřenou tak, aby dům působil starší. Nad dveřmi visela dřevěná, ručně malovaná cedule s vyobrazením jelení hlavy.

Rustikální atmosféra navazovala uvnitř starou, vrzající dřevěnou podlahou a nabílenými dřevěnými obklady posetými kartonovými skládačkami jeleních hlav. Vypadalo

to jako výstava loveckých trofejí. Nad ručně vyřezávaným dřevěným barem visely holé žárovky, které vrhaly do místnosti směsici světla a stínů. Na těžkých dubových policích byly naskládány historické zajímavosti a stolní hry. Mezi jeleními hlavami visely zarámované černobílé fotografie Redwood Grove z různých období. Panovala tu příjemná a útulná atmosféra. Nebýt majitelem a vedoucím Liam Donovan, můj nejméně oblíbený člověk v celém Redwood Grove, měla bych tu hospodu i ráda.

Našli jsme volný stůl uprostřed, vedle skupinky, která hrála nějakou velmi složitou deskovou hru z druhé světové války.

„Chceš objednat něco k pití?“ nabídl se Fletcher a čekal se založenými rukama, zatímco jsem studovala menu.

Bohužel mi pohled padl na Liama, který za barem naléval drinky tak afektovaně, jako by ho natáčeli pro umělecký film. Točil nad hlavou nerezovým šejkrem jako tamburínou, předváděl svalnaté tělo a tetování na obou pažích. Liam byl o pár let starší než já, měl tmavé vlnité vlasy a hnědé oči. Kdyby neměl tak nepříjemnou povahu, byl by docela atraktivní.

Naklonil hlavu, pohlédl na mě a mírně povytáhl obočí. Potom nalil do šejkru panáka a protřepal ho v rytmu country, která tu vyhrávala.

Cítila jsem, jak mi hrdlo doslova hoří. Přitiskla jsem si ruku na hrudník a soustředila se na lístek. „Dám si sklenku chardonnay.“

„Tvoje přání je mi rozkazem.“ Fletcher se uklonil a zamířil k baru.

Posadila jsem se a snažila se vyhybat Liamovu ostrému pohledu, zatímco jsem čekala, až se Fletcher vrátí. Liam vždycky dokázal najít způsob, jak mi lézt na nervy, obvykle provokativními poznámkami o mé lásce k detektivkám. Miloval historii a četl výhradně literaturu faktu, a proto měl pocit, že patří k nadřazenému druhu.

Fletcher se vrátil s prázdnýma rukama. „Liam se nabídl, že nám to donese. To je ale dobrák.“ Zkřivil obličej a protočil oči. Fletcher měl Liama rád asi stejně jako já, a to kvůli jeho nestydatému zájmu o koupi našeho knihkupectví.

Sykla jsem, protože se Liam blížil.

„Tvoje objednávka je dost předvídatelná, Annie.“ Postavil přede mě sklenici vína s hodně velkorysou hladinkou.

„Díky.“ Neodtrhla jsem pohled od stolu.

„A Fletchi, předpokládám, že tahle whisky sour je pro tebe.“ Podal mu drink s citronovou kůrou a čerstvou větvičkou rozmarýnu.

„Jsem Fletcher,“ zamumlal kamarád se zaťatými zuby a vzal si drink.

„Promiň, zvyk.“ Liam ho poplácal po rameni. „Co k nám dnes večer přivádí knižní partu?“

Fletcher přiložil sklenici ke rtům a pokynul mi. „Annie má skvělý nápad na novou akci.“

Nejraději bych ho pod stolem nakopla. Možná si myslel, že pomáhá, ale nebylo to tak.

„Vážně, jakou akci?“ Liam si otřel ruce o černou zástěru uvázanou kolem pasu a se zaujetím se na mě podíval.

Vážně ho to zajímá? Asi těžko. Liam se stará jen o sebe.

„Zatím jen přemýšlíme, nic vytesaného do kamene.“

Doufala jsem, že se přestane vyptávat a nechá nás na pokoji. Kdykoliv byl Liam poblíž, stoupal mi krevní tlak.

„Nic vytesaného do kamene... To je nějaký knihomolský humor?“ Liam potřásl hlavou a usmál se.

Nepoznala jsem, jestli se snaží být vtipný, nebo je jen samolibý. Tak či onak, na jeho názoru nezáleží.

„Mohli bychom spolupracovat,“ navrhl Fletcher a zvedl whisky sour ke rtům. „Třeba večer s knihami a pivem.“

„To by se hodilo spíš do Myšlenky,“ opáčil Liam, aniž by to vůbec zvážil. „Nechám vás, ať si to promyslíte. Hodně štěstí.“ Vrhнул na mě krátký pohled, který jsem nedokázala rozluštit, a odešel.

„Co tě to napadlo, navrhnout mu, aby se taky účastnil?“ sykla jsem, když byl Liam mimo doslech. „Na beletrii kouká skrz prsty a na detektivky obzvlášť.“

„Nevím. Nepřátele si drž u těla. Třeba pak uvidí, jak je knihkupectví cool, ale asi si jen něco namlouvám. Je to prostě takový pravý chlap.“

„Co tím jako myslíš?“ Snažila jsem se nedívat Liamovým směrem, protože jsem cítila, jak na mě upírá pohled.

„Zajímá se o historii. Pořádá kvízové večery o Římské říši. Znáš ten typ, ne?“ Fletcher přejel hubeným prstem po okraji sklenice. „Jasně, není lovec a žijeme v pokrokové severní Kalifornii, ale kdyby byl v Montaně nebo Wyomingu, ty kartonové skládačky na zdi by klidně mohly být jeho vycpané trofeje. Asi bych měl přehodnotit, co dělá z chlapa chlapa.“

Zasmála jsem se. „Ale ne, to nedělej, Fletchere, hlavně ne kvůli Liamu Donovanovi. Toho chlapa těší, když se všichni kolem něj cítí méněcenní. Nejde jen o tebe.“

„Myslíš?“ Usmál se a napnul hubenou paži. „Takže nejde o moje svaly?“

„Jsem si tím jistá.“ Natáhla jsem se přes stůl a poplácala ho po ruce.

„Tak, teď se zamyslíme, jakou akci v knihkupectví uspořádáme.“

Když jsem slyšela, jak Fletcher žádá Liama o spolupráci, něco mě napadlo. „Co takhle festival detektivek?“ vyhrkla jsem a samotnou mě má slova překvapila.

Fletcher povytáhl obočí. „Festival? Hmm, povídej.“

Ještě jsem neměla přesnou představu, ale hlavou se mi honily různé možnosti. Snad existuje způsob, jak přilákat do Redwood Grove úplně nové turisty, a to nejen do knihkupectví, ale do celého městečka.

„Dobře, budu přemýšlet nahlas.“ Napila jsem se char-donnay. „Co takhle Festival záhad z Redwood Grove? Když ho vykreslíme jako nejroztomilejší a nejprívětivější centrum záhad na celém západním pobřeží, přijedou čtenáři z celého kraje. Nemyslím si, že Henry bude něco namítat, když mu řekneme, že chceme udělat z Redwood Grove americký St. Mary Mead, kde, jak víš nejlíp, žila slečna Marplová.“

„Annie, kolik vína jsi vypila?“ Fletcher se na mě podíval a přendal si sklenici do druhé ruky. „To zní jako velká věc. Museli by se zapojit všichni z města.“

„Já vím, ale myslím to vážně. Henry je báječný, ale přiznejme si, sotva ví, jak zapnout mobil. Je nejspokojenější, když si zaleze s biografiemi ze zlatého věku a šálkem čaje. Zpomaluje, Fletchere.“ Zarazila jsem se a pomyslela na to,

jak si Henry nedávno stěžoval na bolavá kolena a průvan, kvůli kterému mu v noci byla v bytě nad obchodem zima. „Jednou odejde do důchodu. Pokud obchod nebude vydělávat, tak ten dům prodá. Má snad nějakou jinou možnost? Velká akce může do města přivát nový vítr.“

„Nový vítr. Chápu. Chytré,“ zasmál se a pozvedl svůj koktejl k připitku.

„Co kdyby se Secret Bookcase stalo ústředním bodem festivalu?“ poklepala jsem prsty na okraj sklenice a cítila, jak mě naplňuje energie. „Jsem si jistá, že knihovna se taky zapojí. Mohla bych vymyslet nějaký zapeklitý případ, který by čtenáři vyšetřovali, a na náměstí schováme nápovědy. Když do toho zapojíme místní obchody a restaurace, můžou vymyslet tajemné kombinace jídel a nápojů. Mám na mysli něco jako spojení hospodského tahu a knižního festivalu. Latté s lebkou v Cryptic Café, Herculův chmel v Public House, autorské panely a pop-upy po celém městě.“

„To zní dobře.“ Fletcherovy světle modré oči se leskly vzrušením. „Co tam máš dál?“

„Hmm,“ zaváhala jsem. Ještě jsem neměla úplně jasnou představu. „No, uvidíme... možná přesvědčíme divadlo, aby uvedlo *Past na myši*. Henrymu by se to určitě líbilo. Když se zaměříme na Agathu Christie, určitě do toho půjde.“

Nápad nabíral na obrátkách. Přesně to jsme potřebovali.

„Jo. Co takhle filmový festival snímků se slečnou Marplovou nebo Poirotem?“ navrhl Fletcher.

„Nebo obojí.“

„A na to si připijeme.“ Ťukl si se mnou a pak dopil poslední doušek whisky. „Dáš si ještě jednu? Nestihl jsem ti

říct o novém dokumentu o doktoru Watsonovi, který jsem viděl minulý víkend. Naprosto mě ohromil.“

Omluvně jsem se na něj usmála. „Díky, ale už jsem slíbila Mie, že se za ní po práci zastavím,“ připomněla jsem mu a postavila prázdnou sklenici na stůl. „Budu o tom přemýšlet. Taky zkus, co tě napadne, a ráno to navrhneme Henrymu.“

„Znáš moje metody.“ Fletcher mávl rukou. „Do rána ti připravím hromadu poznámek a cokoliv dalšího budeš potřebovat.“

Cestou do kavárny mi myšlenky zabloudily k mému neexistujícímu milostnému životu. Láska se mi vždycky vyhýbala. Asi proto, že jsem se snažila randění za každou cenu vyhýbat. Seznamky mi neseseděly a Redwood Grove zrovna nebylo rájem singles. Po Scarletině smrti mi randění připadalo nemístné, sotva jsem tehdy fungovala. Odložila jsem své sny o práci forenzní psychologky nebo vyšetřovatelky. FBI byla mimo hru. Titul z kriminologie zůstal nevyužitý, neznamenal nic víc než bezcenný kus papíru schovaný v krabici v suterénu u mých rodičů. Všechnu energii a to, co jsem se naučila, jsem vložila do snahy vyřešit její vraždu poté, co se policie ocitla ve slepé uličce.

Prvních šest měsíců jsem prospala na pohovce u rodičů, pohřbená pod hromadou poznámek, starých policejních spisů a excelových tabulek. Myslela jsem si, že mi vyřešení případu přinese úlevu, ale teď, s odstupem času, jsem pochybovala, že by to mělo nějaký význam. Potřebovala jsem truchlit, zavřít se doma a odžít si to. To se mi podařilo. Vlastně bych se možná schovávala u rodičů doteď,

nebýt Henryho inzerátu, že hledá knihkupce do specializovaného obchodu s detektivkami v malém městečku Redwood Grove. Knihy mi pomohly překonat to nejhorší období. Byly mi útěchou, únikem, poskytovaly mi klid, který v reálném životě zůstával nedosažitelný. V detektivkách vraha vždy potrestají.

Když jsem nemohla dosáhnout spravedlnosti pro Scarlet, alespoň jsem se obklopila světem detektivek, kde zločince přelstí chytrí detektivové.

O pár týdnů později jsem přijela do Secret Bookcase a na místě Henryho pracovní nabídku přijala. Nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala.

Litovala jsem jediného. Doteď si dávám vinu za to, že jsem Scarlet přiměla, aby mi pomohla s vyšetřováním jednoho odloženého případu. Naše profesorka kriminologie, doktorka Caldwellová, nám dala za úkol prozkoumat nevyřešenou vraždu, přezkoumat místo činu, podezřelé a poznámky k případu a vyvodit z toho nové poznatky. S naivitou dvadvacetileté studentky jsem Scarlet přesvědčila, že ten případ vyřešíme. To kvůli mně zemřela. Kdybychom se držely zadání a nechaly to být, byla by stále naživu. Snažila jsem se tu vzpomínku zahnat. Nemělo cenu stále se k ní vracet.

Taky jsem si uvědomila, že se bráním lásce, protože se bojím, že bych znovu ztratila někoho, na kom mi záleží. Ale kam mě to dostalo? Jsem sama.

Možná je na čase svoje obavy přehodnotit. Možná bych se měla více prosadit, vymanit se z bezpečného kokonu, který jsem si vytvořila. Možná že být součástí něčeho většího, je přesně to, co potřebuju.

KAPITOLA TŘETÍ

Venku jsem se nadechla vůně časného jara a zahнала myšlenky na Scarlet a svůj chabý milostný život. Cryptic Café, kde pracovala moje dobrá kamarádka Mia Kaporová, stálo na východní straně náměstí. Chůze po prošlapaných chodnících a vůně eukalyptů, palem a vavříků mě vždycky uklidňovala.

Naše městečko bylo uhnízděné pod stinnými stromy a tvořila ho sbírka starosvětských nemovitostí inspirovaných anglickým stylem, budov ve španělském stylu s červenými taškami na střechách a několika moderních staveb z poloviny století. Každý obchod či restaurace měly svůj vlastní charakter a kouzlo. Na Redwood Grove jsem nejvíc milovala jeho originalitu. A také blízké pláže i hory. Za méně než hodinu jsem si máchala nohy v Tichém oceánu nebo za dvojnásobek času lyžovala na zasněžených svazích vysokých Sierras.

Cryptic Café sídlilo ve zrekonstruované autodílně. „Annie!“ Mia na mě mávla zpoza elegantního mramorového baru a její srdcovitý obličej zářil vzrušením. „Pojď sem, honem!“

Proplétala jsem se mezi čalouněnými křesly, dřevěnými lavicemi a stoličkami v industriálním stylu, ladícími s moderní atmosférou. Z reproduktorů nad hlavou zněla hudba z osmdesátek, což znamenalo, že playlist vybírala Mia.

„Už jsem se nemohla dočkat, až se ukážeš. To neuhodneš, kdo tu právě byl.“ Kamarádčiny zlatohnědé oči se šibalsky rozzářily.

„Kdo?“ Rozhlédla jsem se kolem, napůl v očekávání, že uvidím nějakou celebritu. Nebylo neobvyklé, že se ve městě objevila nějaká známá osobnost. Redwood Grove nebylo žádné Los Angeles ani San Francisco. Pokud nepočítáme kvízový večer U Dobré myšlenky, neodehrával se tady žádný noční život, o kterém by se dalo mluvit. Ale dalo se tady hezky schovat, což lákalo celebrity, které chtěly uniknout zvědavým fanouškům.

„Dvojité americano se studenou pěnou.“ Mia se zazubila, ve tvářích se jí udělaly dolíčky. Sáhla po keramickém hrníčku a obratně začala připravovat mou objednávku.

„To není možné. Kde?“ Rozhlédla jsem se po kavárně. Pár stálých zákazníků si na terase vychutnávalo ledové nápoje, ale jinak zela kavárna prázdnotou, což nebylo překvapivé, protože Mia brzy zavírala.

„Už je pryč.“ Připravila dvě espressa a nalila je do šálek. Miniaturní metličkou pak smíchala kokosové mléko, pomerančový bitter a nové koření. „Je to tragédie. Sotva jsem dokázala vyslovit souvislou větu, když se dvojité americano jako zázrakem objevilo a zase zmizelo, zatímco já blábolila jako úplný idiot.“

„To určitě není pravda.“ Zamračila jsem se a poklepala prsty na hladký, studený pult.

„Je to tak. Dívalo se na mě tak starostlivě! Jako bych měla mrtvici. Vážně, nedokázala jsem říct půl slova, Annie. Bylo to ponižující.“ Opatrně zamíchala mléko a s elegancí sobě vlastní dokončila můj nápoj pěnou ve tvaru květu.

„Nemohlo to být tak zlé.“

Podala mi kávu. Pak zvedla jedno obočí a mrzutě stiskla lesklé rty. „Ne, bylo to horší. Mnohem horší. Už na začátku jsem neměla šanci, ale teď na to můžu rovnou zapomenout.“

Napila jsem se. Mia se loni zamilovala do jedné zákaznice. Jediným problémem bylo, že dvojité americano nebylo místní a v Cryptic Café se objevovalo jen zřídka.

„To je mi líto,“ odpověděla jsem soucitně. „Je to hrozně nespravedlivé, ale určitě to vidíš hrozně černě.“

Natáhla se přes pult a stiskla mi ruku. „Děkuju za podporu, Annie. Jsem ráda, že tě mám.“

Usmála jsem se. „Taky jsem ráda, že tě mám.“ Nečekaně mě zaplavila vlna emocí, ale nadechla jsem se, abych zahnala slzy.

Po Scarletině smrti jsem si myslela, že už nikdy takovou kamarádku nenajdu. Byla pro mě jako sestra. Zнала mě skrz naskrz a její ztráta ve mně zanechala nenapravitelnou prázdnotu a bolest. Stále byly dny, kdy jsem jí chtěla napsat zprávu, abych se jí svěřila s novinkami z obchodu nebo s nápadem na hádanku, než jsem si uvědomila hrůznou realitu.

Scarlet byla mrtvá, a to mou vinou.

Byla jsem tak ráda, že mám zábavnou, bezstarostnou Miu. Přesto naše přátelství nedokázalo smazat mou vinu. Nevyřešená vražda Scarlet se mě držela jako neodbytný stín. Věděla jsem, že dokud neodhalím jejího vraha a nepostarám se, aby skončil za mřížemi, tak ten stín už nikdy nezmizí.

„Povídej, co je u tebe nového?“ zeptala se Mia a sáhla po skicáku a pastelkách. „Potřebuju se nějak zabavit po tom ne zrovna úspěšnějším pokusu o flirtování.“

Mia měla umělecké nadání, zatímco já jsem byla spíše analytický typ. Ona si kreslila, aby zabila čas nebo se uklidnila, zatímco já se zklidnila jen tehdy, když jsem měla k vyřešení nějakou záhadu.

„No, jestli ti to pomůže, beseda s tou spisovatelkou skončila fiaskem, ale přinesla mi nový nápad.“ Vyložila jsem jí koncept Festivalu záhad z Redwood Grove.

„To je geniální,“ vykřikla. „Počítej s námi. Vymyslíme pro tebe celou řadu vražedných kávových nápojů.“

Zvedla jsem ruku. „Zpomal. Nejdřív ten nápad musím předložit Henrymu.“

„Ten udělá všechno, co mu navrhneš, Annie.“

Otevřela jsem ústa k protestu. „To zní, jako bych ho do něčeho tlačila.“

„Tak to nemyslím.“ Mia zvedla tužku od papíru. „Henry tě zbožňuje. Nahrazuješ mu vnučku. Jsem si jistá, že se mu ten nápad zalíbí.“

„Zítřka ráno si s ním promluvím.“

„Nešetři ho.“ Mia se na mě zlověstně usmála.

Po večeři jsme pokračovaly ve vymýšlení akce, a když už bylo hodně pozdě, šla jsem domů a udělala si podrobné poznámky včetně programu a seznamu autorů. Když jsem si konečně zalezla do postele, nemohla jsem usnout, hlavou se mi honily samé nápady. Byla jsem odhodlaná uspět. Dlužila jsem to Henrymu i knihkupectví.

Následující den jsem vstala brzy, abych byla v práci dříve, než Henry sejde dolů. Na vyspávání jsem stejně mohla zapomenout, protože profesor Plum mi hnětl hrudník už od svítání.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem mourovatého kocoura a pohladila ho po hebké hlavě. „Mám velký úkol. Scarlet by byla pyšná.“

Odpověděl vrněním a dál mě masíroval měkkými tlapkami. Profesor Plum byl Scarletin kocour. Adoptovala ho jako kotě týden před promocí. Měl být naším pomocníkem v soukromé agentuře, kterou jsme si plánovaly. Místo toho se stal mým jediným společníkem.

Jemně jsem si ho posunula na klín, oblékla si legíny, boty a přes světle modré tričko jsem si natáhla tenký krémový svetr. Vlasy jsem si zapletla do copů a nasadila si velké tmavě modré brýle.

„To není špatné, Annie,“ pronesla jsem ke svému obrazu v zrcadle a pak si ustlala postel.

Zastrčila jsem okraje světle broskvové přikrývky do rámu postele, jako bych za sebou měla vojenský výcvik, a načechrala polštáře. Fotografie mě a Scarlet stála na nočním stolku vedle hromady knih, které čekaly na přečtení. Na

fotografii jsme se usmívaly a pózovaly jako Charlieho andělci před centrální fontánou v kampusu, v absolventských čapkách a talárech, připravené dobýt svět. Bylo tradicí pořídit si den před ceremoniálem absolventské fotografie před fontánou a pak se sem vrátit potom, co si absolventi přehodí střapce na čapkách zprava doleva a převezmou diplomy. Cákají se v ledové vodě a vyhazují čapky do vzduchu.

Jenže Scarlet nedostala šanci, aby tenhle milník oslavila. Fotka byla pořízená den před její smrtí.

Pořád mi připadalo, že není možné, aby byla pryč.

Zvedla jsem fotku a zadívala se na její černé vlasy a praštěný, pokřivený úsměv.

Ten den se všechno změnilo. Řekla mi, že má důvěrné informace od informátora v případě, který jsme vyšetřovaly. Nikdy by mě nenapadlo, že si s ním domluví schůzku a půjde tam sama. Kdybych to věděla, zadržela bych ji. Mohla jsem jít s ní nebo bych ji alespoň přemluvila, aby to nedělala.

Profesor Plum zamňoukal a otřel se mi o nohu.

Známá bolest na prsou zesílila. Hrudník se mi stáhl. Položila jsem fotografii zpátky na noční stolek. „Pojďte, profesore Plume, dáme si snídani.“

Věděla jsem, že pokud se nechám ovládnout vzpomínkami na Scarlet, nedokážu se soustředit na nic jiného.

„Dneska máš lososa,“ prohodila jsem a nasypala jídlo kocourovi. „Zkusím přijít včas.“

Pohládila jsem ho na rozloučenou a zamířila ke vchodovým dveřím. Vzduch venku byl ještě chladný. Rosou pokrytá tráva zemitě voněla, ucítila jsem vůni slaniny

a smažených vajec z nedalekého domku. Šla jsem po Woodlawn Terrace, až jsem dorazila do Oceanside Parku. Náměstí bylo v tuto hodinu tiché. Jediným zvukem, který naplňoval vzduch, byl melodický ptačí zpěv.

Prošla jsem parkem a dávala pozor, abych se vyhnula zavlažovačům, které dodávaly zeleni tolik potřebnou dávku vody. Kráčela jsem po zpevněné štěrkové cestě vedoucí k sídlu a obdivovala popínavé růže a břečťan, které se vinuly podél kamenné zdi. Mezi řadou starých dubů na cestě se táhly šňůry červených a bílých vlaječek. Když se přede mnou vynořilo knihkupectví, zatajila jsem dech.

Pohled na majestátní budovu s obrovskými vyřezávanými dveřmi, volutovými štíty, vápencovou fasádou, arkýřovými okny a nádhernou anglickou zahradou mě vždycky ohromil. Jako by vypadl ze stránek románu Jane Austenové. *Musíš tohle místo zachránit, Annie*. Henry to nemůže prodat. Ještě ne. Ne bez toho, aniž by dal mému nápadu šanci!

Blížila jsem se k hlavnímu vchodu. Všude byla tma, což znamenalo, že Henry ještě spí, nebo jen nevstal. Odemkla jsem těžké dveře, rozsvítila a začala připravovat obchod k otevření. Pak jsem vytáhla zbytky sušenek ze včerejší autorské akce a rozložila je ve foyer. Tady jsme měli první příležitost zapůsobit na milovníky knih. Ne že by to dům sám o sobě nedokázal, ale my jsme se postarali o to, aby v přední části obchodu byly vystaveny nové tituly a výstisky podepsané autory spolu s knižními drobnostmi – tajemnými svíčkami, samolepkami *Knižní klub je moje alibi*, záložkami *Temná a bouřlivá noc*, které strategicky

ležely blízko pokladny. Podávali jsme také kávu a čaj zdarma, takže první věc, která zákazníky přivítala při vstupu do obchodu, byla vůně čerstvě připravených nápojů.

Po dokončení příprav jsem zkontrolovala všechny místnosti s knihami, abych se ujistila, že je všechno v pořádku. To byla moje oblíbená část rána, kdy jsem po špičkách procházela posvátným tichem, než se svět začne probouzet. Ve vzduchu se vznášela vůně starého papíru. Police, naložené slibem nových příběhů, tiše vyčkávaly. Klidně bych si mohla celý den jenom číst, ale ve skutečnosti jsem neotevřela jedinou knihu. To je takový mýtus o práci v knihkupectví. Zákazníci jsou přesvědčení, že trávíme dny s nosením zabořeným v knihách, ale opak je pravdou. Měla jsem pocit, že na čtení nemám nikdy dost času.

Nejspíš proto jsem si tak vážila časného ranního klidu, kdy mohla moje mysl volně bloudit a na krátký okamžik patřilo Secret Bookcase jen mně.

Fletcher dorazil, právě když jsem připravila kávu a nalila vodu do konvice na čaj.

„Dobré ráno, Annie,“ pozdravil, rozvázal si kašmírovou šálu a pověsil ji na vintage věšák. Přešel k pokladně, v rukou hromadu papírů označených barevnými lepicími papírky. „Zkusil jsem připravit několik návrhů pro Festival záhad. Podívej se na ně a dej mi vědět, co si o nich myslíš.“

Prolistovala jsem papíry a zběžně si přečetla jeho nápady. „Páni, překonáváš se. To je skvělé.“ Otevřela jsem notebook, abych mu ukázala, co jsem vymyslela já. „Jsme na stejné vlně. Teď už potřebujeme jen Henryho.“

Oba jsme skoro nadskočili, když se ozvalo zakašlání.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda v knihkupectví.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.